

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 14-07-2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Dąbrowska

Ławnicy: Halina Zalewska, Krystyna Jaworska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marlena Młynarkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 09-07-2015 r. w Ostródzie

sprawy z powództwa J. S. (PESEL: (...))

przeciwko Państwowemu (...) w O. (NIP: (...))

o przywrócenie do pracy, o odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki J. S. na rzecz pozwanego Państwowemu (...)w O. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka J. S. złożyła pozew przeciwko Powiatowemu (...) w O. o przywrócenie do pracy oraz o zasądzenie kwoty 15.515,40 zł tytułem trzymiesięcznego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

W uzasadnieniu pozwu wywodziła, iż pismem z dnia 24 lutego 2015 roku pozwany rozwiązał z nią umowę o pracę bez wypowiedzenia jako przyczynę wskazując niezdolność do pracy wskutek choroby trwającą dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące. W ocenie powódki pozwany naruszył przepisy o rozwiązywaniu umów o pracę, ponieważ powinien był zweryfikować, czy powódka jest w dalszym ciągu niezdolna do pracy z powodu choroby, kierując na stosowne badania.

Pozwany Powiatowy (...) w O. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew argumentował, iż miał prawo rozwiązać z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia z dniem 24 lutego 2015 roku z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby trwającą dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące, bowiem w tym dniu powódka nie była w okresie ochronnym o którym mowa w art. 39 kp. Bezsprzecznie rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło dopiero po upływie pobierania przez powódkę wynagrodzenia chorobowego, a następnie zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby, a powódka nadal była niezdolna do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. S. zatrudniona była w Powiatowym (...) w O. w okresie od 01 lutego 1999 roku do 24 lutego 2015 roku, na stanowisku głównej księgowej, w wymiarze pełnego etatu, za wynagrodzeniem 5.171,80 zł.

(umowa o pracę k. 1 – część B akt osobowych, świadectwo pracy k. 1 – część C akt osobowych, zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 45)

Pismem z dnia 24 lutego 2015 roku pozwany rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia jako przyczynę wskazując niezdolność do pracy wskutek choroby trwającą dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące, który upłynął w dniu 15 lutego 2015 roku.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia k. 104 – część B akt osobowych)

Powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich w następujących okresach:

- od 01 października 2013 roku do 30 października 2013 roku,
- od 31 października 2013 roku do 29 listopada 2013 roku,
- od 30 listopada 2013 roku do 24 grudnia 2013 roku,
- w dniu 07 kwietnia 2014 roku,
- od 08 kwietnia 2014 roku do 11 kwietnia 2014 roku,
- od 21 maja 2014 roku do 23 maja 2014 roku,
- od 26 maja 2014 roku do 28 maja 2014 roku,
- od 29 maja 2014 roku do 22 czerwca 2014 roku,
- od 23 czerwca 2014 roku do 30 czerwca 2014 roku,
- od 01 lipca 2014 roku do 11 lipca 2014 roku,
- w dniu 14 lipca 2014 roku,
- od 15 lipca 2014 roku do 13 sierpnia 2014 roku,
- od 14 sierpnia 2014 roku do 02 września 2014 roku,
- od 03 września 2014 roku do 02 października 2014 roku,
- od 03 października 2014 roku do 01 listopada 2014 roku,
- od 02 listopada 2014 roku do 14 listopada 2014 roku,
- od 15 listopada 2014 roku do 17 listopada 2014 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: kserokopia zwolnień lekarskich k. 27-43)

Decyzją z dnia 26 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. Inspektorat w O. przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 18 listopada 2014 roku do 15 lutego 2015 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru oraz od 16 lutego 2015 roku do 16 maja 2015 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru.

(okoliczność bezsporna, dowód: kserokopia decyzji ZUS k. 44-44v)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Na wstępie zaznaczyć należy, że strony ustalonego stanu faktycznego nie kwestionowały. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności. Dowody znajdujące się w aktach sprawy (w tym aktach osobowych) w pełni korespondują ze sobą i składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły również żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści. Sąd oparł się ponadto na zeznaniach stron postępowania uznając je za wiarygodne.

W sprawie bezspornym było, iż powódka korzystała z ciągłego zwolnienia lekarskiego, a później miała świadczenie rehabilitacyjne przyznane od 18 listopada 2014 r. do 15 lutego 2015 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru, a od 16 lutego 2015 r. do 16 maja 2015 r. w wysokości 75% wymiaru.

Zgodnie z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Z literalnego brzmienia powołanego przepisu wynika, że ochrona pracownika przed rozwiązaniem stosunku pracy nie wykracza poza łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące po ustaniu okresu zasiłkowego. Kontynuacja ochrony po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego zależy więc od uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, o którym mowa w art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa.

Limity czasowe przewidziane w art. 53 kp są więc okresem ochronnym usprawiedliwionej nieobecności w pracy, co oznacza, iż pracodawca może rozwiązać umowę o pracę najwcześniej następnego dnia po upływie okresów ochronnych. Oznacza to, iż pracownik jest chroniony maksymalnie przez okres 272 dni (182 dni zasiłku chorobowego + 90 dni okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego).

W przedmiotowej sprawie pozwany pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę po upływie okresu pobierania zasiłku chorobowego i 3 miesięcznego okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, a więc po wyczerpaniu okresów ochronnych.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2007 r. (sygn. akt II PK 263/06): "Ochrona stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby obejmuje okres pierwszych trzech miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, choćby pracownik nie mógł wobec pracodawcy wykazać korzystania z tego świadczenia bezpośrednio po okresie pobierania zasiłku chorobowego (...)". Po upływie okresu zasiłkowego oraz pierwszych 3 miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 kp.

W przypadku powódki okres 3 miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego upłynął w chwili składania oświadczenia o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia. Wskazać przy tym należy, że nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie powódki jakoby pozwany przed wręczeniem jej oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia winien był skierować powódkę na badania lekarskie celem ustalenia posiadania przez nią zdolności do pracy, bowiem obowiązek taki wynika wówczas, gdy pracownik stawi się do pracy z zamiarem jej świadczenia. W przypadku powódki sytuacja taka nie miała miejsca, ponieważ powódka nie stawiała się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności i w dniu 24 lutego 2015 r. w dalszym ciągu była niezdolna do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe, sąd powództwo oddalił.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 kpc. Zgodnie z regułą wynikającą z tego przepisu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powódka przegrała sprawę w całości, a zatem zobowiązana była zwrócić koszty procesu pozwanemu, na które

składały się koszty zastępstwa procesowego (60 zł - ustalone zgodnie z § 11 ust. 1 pkt w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).